

Farkas Arnold Levente

A harmadik vers

Zsémbelnek velem az an-
gyalok, megváltáskor szám-
lát nem adok, feltámad-
nom is csak feketén sza-

bad, Pócsmegyer, tizenkilenc
május öt, vasárnap, amikor
a keresztény kitépi a zsidó
szívemet, az idő is csak egy

teremtett tévedés, nevezetes
dolog a névtelen nevében
az ok, ami megelőzi a kez-

det kezdetét, talán a sze-
retet hangalakja írja ver-
semet, a valóság jele.

*

Száguldunk a körül-
mények között, nem í-
runk verset, nincs idő
rímét találni arra, hogy

migráns, Pócsmegyer, tizen-
kilenc május három, pén-
tek, bárki faraghat szob-
rot fekete műanyagból,

nincs lelke a teremtett
dolgoknak, mert üres és
néma a kert, angyalszár-

nyak suhogását őrzi a
levegő, át kell adni a ki-
rályfinak a hatalmat.

*

Nyugalmam helyére nem
jutnak el, minden ott
ül a látszat, a jel a jelen-
tések között válogat, folyo-

són a villanyt égve hagy-
tad, Pócsmegyer, tizenkilenc
május kettő, csütörtök, vá-
rom a tyúkok pusztulá-

sát, mert tojásból terem
világot a kert mélyén a
teremtést megelőző első a-

nyag, a múlandó idő
neve örökkévaló, angya-
lok kapirgálnak azon.

*

A harmadik vers folyta-
tása, úgyesen összehajtogat-
tott, betett a szekrénybe,
harmadik hete váraozom,

Pócsmegyer, tizenkilenc már-
cius huszonkilenc, péntek,
bár nem ismerem az időt,
szeretek tiszta lenni, jóleső

homályban illatozom, mo-
solyt rajzolnak rám az an-
gyalok, az isten bohókás

gondolatai, elrothadt már
az a rokon, akibe egy
helytartó törölte kezét.

*

Este a szavak csöndet
hallgatnak, míg a szó-
köz fekete, hajnalban né-
ma pletykások háza e-

lőtt a szűz gyermeke
játszik a névvel, Sziget-
monostor, tizenkilenc
április tizenkettő, péntek,

bármilyen jel, a hiány
hiánya is, teremtett dol-
gok között a boldog is-

meretlenség hamis, angyal-
lal üzen a semmi, hiszen
minden látszat alázat.

